

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobců **a) F. K. a b) V. K.**, obou zastoupených JUDr. Jaroslavem Svejkovským, advokátem se sídlem Kamenická 1, Plzeň, proti žalovanému **Ministerstvu kultury**, se sídlem Milady Horákové 139, Praha 6, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 9. 2003, č.j. 12306/1994, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 9 Ca 278/2003, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 1. 2006, č. j. 9 Ca 278/2003 - 68,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobcům ad a) a b) k rukám jejich advokáta náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši **4712,40 Kč**, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 9. 2003, č.j. 12306/1994, podle § 2 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní památkové péči“) prohlásil za kulturní památku soubor věcí usedlosti č. p. 57 v obci D. T., nacházející se na st. parc. č. 179, v k. ú. D. T., okres Ú. O., P. k., který je tvořen obytným stavením a k němu přiléhající bránou. V odůvodnění žalovaný popsal předmětnou stavbu a uvedl, že roubené obytné stavení a k němu přiléhající dřevěná brána, která tvoří část usedlosti č. p. 57 v obci D. T., jsou vysoce hodnotným dokladem lidového stavitelství a úrovně řemeslného zpracování z 1. poloviny 18. století. Stavby svým charakterem a historickou podstatou jsou jedny z posledních objektů dokládajících zachovalou původní lidovou architekturu v okolí Ú. O. a splňují podmínky § 2 odst. 1 písm. a) zákona o státní památkové péči, pro prohlášení věci za kulturní památku.

Rozsudkem ze dne 11. 1. 2006, č. j. 9 Ca 278/2003 - 68, Městský soud v Praze toto rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V rozhodnutí uvedl, že Ústavní soud nálezem ze dne 26. 4. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 21/04, zrušil dnem jeho vyhlášení ve Sbírce zákonů, tj. dnem 17. 6. 2005, část § 44 zákona o státní památkové péči v rozsahu vyjádřeném výrazem „3“. Odkaz na § 3 uvedený ve výčtu § 44 zákona o státní památkové péči vylučoval pro řízení o prohlášení věci za kulturní památky z aplikace obecné předpisy o správním řízení.

Soud do svého odůvodnění převzal argumentaci Ústavního soudu, podle kterého je právní úprava řízení rozhodování o prohlášení věci za kulturní památky protiústavní. Důvodem k tomu je vyloučení působnosti obecné úpravy správního řízení provedené § 44 zákona o státní památkové péči, při nedostatku jiné zákonné podrobné právní úpravy. Tuto vadu nemohla nahradit ani kusá procesní úprava obsažená v § 3 zákona o státní památkové péči a ani vyhláška č. 66/1988 Sb., která nesplňovala ústavní požadavek právní síly zákona pro právní předpis, jež podle čl. 2 odst. 2 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod stanoví způsob uplatňování státní (veřejné) moci.

Poukázal rovněž na právní závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2005, č. j. 6 A 102/2001 - 59, publikovaném pod č. 690/2005 Sb. NSS, podle kterého, při zrušení zákonného ustanovení, podle něhož měla být přezkoumávána zákonnost vydaného rozhodnutí, z důvodu jeho protiústavnosti, je nadále neudržitelná koncepce, podle níž soud při přezkumu rozhodnutí správních orgánů podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází z právního a skutkového stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu. Soud, vycházejíc z výše uvedeného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, dále uvedl, že ačkoli k prohlášení protiústavnosti došlo až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí s účinností ode dne vyhlášení nálezu ve Sbírce zákonů je zjevné, že ustanovení zákona vylučující aplikaci správního řádu na řízení a rozhodování o prohlášení věci za kulturní památky vykazovalo znaky protiústavnosti již v době vydání napadeného rozhodnutí.

Shodně s předchozím rozhodnutím Nejvyššího správního soudu vyslovil právní názor, že neúčinnost rozhodnutí po vydání nálezu Ústavního soudu podle § 71 odst. 2 až 4 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Ústavním soudu“), se vztahuje jen na ta rozhodnutí, která nebyla napadena u soudu, a o kterých tedy neprobíhá přezkumné žalobní řízení.

Soud uzavřel, že při přezkoumání rozhodnutí není vázán ustanovením zákona, které bylo v mezidobí zrušeno pro rozpor s Ústavou. Pokud bylo napadené rozhodnutí vydáno v řízení, v němž protiústavním způsobem byla omezena procesní práva účastníka řízení a protiústavně absentovaly procesní povinnosti správního orgánu vyplývající ze správního řádu, je takové řízení zatíženo podstatnými vadami, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. S ohledem na tyto skutečnosti soud žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Ve včasné kasační stížnosti žalovaný (dále též „stěžovatel“) uvedl, že se neztotožňuje s rozhodnutím soudu prvního stupně. Napadl proto nesprávné právní posouzení otázky soudem v předchozím řízení. Vyjádřil, že § 71 odst. 2 zákona o Ústavním soudu stanoví, že pravomocná rozhodnutí vydaná na základě zrušeného právního předpisu zůstávají nedotčena. Vyjádřil proto názor, že zrušení právního předpisu, na jehož základě bylo vydáno pravomocné rozhodnutí není samo o sobě důvodem ke zrušení tohoto rozhodnutí,

což konstatoval i Ústavní soud ve svém rozhodnutí pod sp. zn. III. ÚS 16/96. Stěžovatel dále dodal, že v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí postupoval podle § 3 zákona o státní památkové péči, aniž by si byl vědom jakéhokoli protizákonného jednání. Proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 1. 2006, č. j. 9 Ca 278/2003, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalobci ad a) a b) ve vyjádření ke kasační stížnosti předně poukázali, že soud rozhodl v souladu s předchozí judikaturou prezentovanou rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2005, č. j. 6 A 102/2001 - 59. Podle nich bylo namísto zrušení rozhodnutí vydané v řízení, ve kterém bylo vyloučeno užití obecných předpisů o správním řízení, a to na základě ustanovení zákona, které bylo v době vydání napadeného rozhodnutí sice účinné, ale posléze bylo zrušeno pro jeho rozpor s ústavním pořádkem. Je totiž zjevné, že ustanovení zákona vylučující aplikaci správního řádu vykazovalo znaky protiústavnosti již v době vydání napadeného rozhodnutí a bylo proto v rozporu s ústavním pořádkem. S ohledem na tyto skutečnosti navrhli zamítnutí kasační stížnosti a přiznání náhrady nákladů řízení.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel uplatnil důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikována nesprávná právní norma, popřípadě je aplikována správná právní norma, která je však nesprávně vyložena. Stěžejní námitkou stěžovatele je, že soud měl vycházet z ustanovení § 71 odst. 2 zákona o Ústavním soudu, neboť zrušení právního předpisu, event. i jeho části, na jehož základě bylo vydáno pravomocné rozhodnutí, není samo o sobě důvodem pro zrušení tohoto rozhodnutí.

Po přezkoumání kasační stížnosti napadeného rozhodnutí Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že Městský soud v Praze správně rozhodl, pokud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc současně žalovanému vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud považuje za žádoucí doplnit právní názor soudu prvního stupně, není však důvodu, aby ke kasační stížnosti rozhodnutí soudu prvního stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Z hlediska zachování jednoty a věcné správnosti rozhodování, jakož i k poskytnutí informace žalovanému správnímu orgánu i soudu o tom, jak je třeba v budoucnu k věci přistupovat, zde postačí, aby Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí o kasační stížnosti vyslovil právní názor, který k věci samé zaujal. Opačný postup, tedy zrušení rozhodnutí soudu prvního stupně, třebaže bylo věcně správné, i když vycházelo z ne zcela přesného právního posouzení věci, by byl v rozporu se zásadou zákazu brojení opravnými prostředky jen proti důvodům rozhodnutí soudu, promítnutou také v § 104 odst. 2 *in fine* s. ř. s., jakož i se zásadou hospodárnosti a procesní ekonomie řízení. Výjimkou by byl případ, kdy by užití důvodů rozhodnutí soudu činily nepřezkoumatelným a byl by dán důvod k jeho zrušení pro tuto vadu – to však Nejvyšší správní soud v souzené věci neshledal.

Městský soud v Praze rozhodoval o žalobě za situace, kdy v průběhu vedeného žalobního řízení, byla Ústavním soudem vyslovena protiústavnost části ustanovení § 44 zákona o státní památkové péči. Ačkoli soud prvního stupně sám řízení o zrušení předmětného ustanovení v tomto případě nevyvolal, Ústavní soud nálezem ze dne 26. 4. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 21/04, s účinností od 17. 6. 2005, zrušil § 44 zákona o státní památkové péči v jeho části vyjádřené číslicí „3“. Zrušení předmětného ustanovení se uskutečnilo k datu následujícímu po vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Odkaz na § 3 uvedený v § 44 zákona o státní památkové péči vylučoval aplikaci obecných předpisů o správním řízení na proces a rozhodování o prohlášení věci za kulturní památky. Z odůvodnění zrušovacího nálezu Ústavního soudu vyplývá závěr o neústavnosti vyloučení obecných předpisů o správním řízení na řízení o prohlášení věci za kulturní památky po celou dobu účinnosti § 44 zákona o státní památkové péči, tudíž i v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Soud prvního stupně proto zcela správně ve svém rozhodnutí odkázal na výše uvedený nález Ústavního soudu a vhodně převzal část jeho argumentace do svého rozhodnutí.

Ve zbývající části svého rozhodnutí však soud prvního stupně ne zcela příhodně vycházel z právních závěrů obsažených v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2005, č. j. 6 A 102/2001 - 59, publikovaném pod č. 690/2005 Sb. NSS, když přehlédl jejich odlišnosti od jím posuzované situace. Nejvyšší správní soud v tomto rozhodnutí dospěl k závěru, že *soud při přezkoumání rozhodnutí není vázán ustanovením zákona, které k jeho návrhu ústavní soud zrušil pro rozpor s Ústavou. Protiústavní omezení procesních práv účastníka a absence procesních povinností správního orgánu totiž mohou mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.* Je zřejmé, že právní závěry učiněné Nejvyšším správním soudem ve věci č. j. 6 A 102/2001 - 59, ze dne 29. 6. 2005, publikované pod č. 690/2005 Sb. NSS, se vztahují na situace, kdy Ústavní soud na základě návrhu, podaný mu v dané věci soudem, v souvislosti s jím právě rozhodovanou věcí, právní předpis zruší. K tomu vede i skladba celé věty, když *soud při přezkoumání rozhodnutí není vázán ustanovením zákona, které k jeho návrhu Ústavní soud zrušil ...* Nejvyšší správní soud v této souvislosti odkazuje i na obdobné rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 12. 11. 2002, č. j. 5 A 73/2001 - 66, publikované pod č. 1046/2002 v Soudní judikatuře ve věcech správních, které uvádí, že *při přezkoumání zákonnosti rozhodnutí soud není vázán ustanovením zákona, které bylo k jeho návrhu Ústavním soudem zrušeno pro rozpor s Ústavou, ale musí dbát nálezu Ústavního soudu. ...* Odlišnost procesní situace Nejvyšším správním soudem posuzovaného případu od věcí shora uvedených je zřejmá. Soud prvního stupně tuto odlišnost neshledal, resp. vůbec neuvedl, proč lze užít výše zmíněné právní závěry i na obdobnou, nikoli však úplně stejnou právní věc.

V posuzovaném případě totiž soud prvního stupně sám neinicíoval řízení před Ústavním soudem, a proto je využití shora uvedených právních závěrů, bez dalšího, přinejmenším problematické. Nejvyššímu správnímu soudu se jako mnohem vhodnější právní podklad pro rozhodnutí o věci jeví rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2003, č. j. 7 A 146/2001 - 29, publikovaný pod č. 2/2003 Sb. NSS, podle nějž *zruší-li Ústavní soud některé ustanovení zákona pro jeho neústavnost, odpovídá principu oprávněného očekávání aby soud v přezkumném řízení zrušil rozhodnutí správního orgánu, které se o ně opírá. Při přezkoumání zákonnosti rozhodnutí proto správní soud není vázán ustanovením takto zrušeného zákonného ustanovení, ale musí dbát nálezu Ústavního soudu; v takovém případě není rozhodující, že napadené rozhodnutí správního orgánu bylo vydáno ještě před tím, než Ústavní soud zákonné ustanovení zrušil. Nezákonnost napadeného rozhodnutí pak správní soud zpravidla shledá v rozporu s předpisem vyšší správní síly, totiž s Ústavou. O otázce rozporu zákona s Ústavou si soud ve správním soudnictví nemůže učinit úsudek sám,*

a to tím spíše, byl-li zákon zrušen v řízení, které správní soud v obdobné věci sám svým návrhem u Ústavního soudu vyvolal. Podle Nejvyššího správního soudu právě tento judikát poskytuje přímý návod k řešení. Zásadní změna právního stavu vyvolaná zrušením výrazu „3“ v § 44 zákona o státní památkové péči, nemůže být soudem pominuta odkazem na § 75 odst. 1 s. ř. s., podle něhož soud vychází z právního a skutkového stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu. Formálněprávně potvrzovat zákonnost rozhodnutí žalovaného za vědomí o neústavnosti právní úpravy, nelze považovat za rozumné a spravedlivé řešení, které by odpovídalo zásadě legitimního očekávání. Soud prvního stupně proto nijak nepochybil, když žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

Soud prvního stupně příhodně vyjádřil právní názor, že neúčinnost rozhodnutí po vydání nálezu, podle § 71 odst. 2 až 4 zákona o Ústavním soudu, se vztahuje jen na ta rozhodnutí, která nebyla napadena u soudu a u nichž neprobíhá přezkumné řízení. Při zrušení právních předpisů, příp. jejich částí, nastávají právní účinky zrušovacího nálezu *ex nunc*. Jedná-li se však o rozhodnutí, které je předmětem soudního přezkumu a v mezidobí dojde k prohlášení protiústavnosti a zrušení právního předpisu (či jeho části) představující právní základ, na němž bylo ve věci rozhodováno, je soud oprávněn, s ohledem na již zmíněnou zásadu legitimního očekávání, rozhodnutí vydané na základě protiústavního právního předpisu zrušit. V daném případě se prostor pro nápravu otevřel podáním žaloby a jde o odlišnou situaci od té, kdy by žaloba podána nebyla, co se týče právních vztahů vzniklých před zrušením právního předpisu.

Stěžovatelem namítané a prezentované usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 1. 1997, sp. zn. III. ÚS 16/96, nedopadá na situace, kdy proti rozhodnutí vydanému na základě v mezidobí zrušeného právního předpisu, byla podána správní žaloba, nýbrž ústavní stížnost. Uvedené závěry Ústavního soudu brání podání ústavních stížností vůči těm rozhodnutím, která byla vydána v důsledku aplikace pozdějším nálezem zrušeného ustanovení právního předpisu. Jedná se proto o odlišnou procesní situaci, než jak je tomu u posuzovaného případu. Opačným postupem by navíc Nejvyšší správní soud zpochybnil princip přezkoumání rozhodnutí orgánů veřejné správy, jak je soudním řádem správním předvíán.

Nejvyšší správní soud v dané věci poznamenává, že rozhodnutí o prohlášení věci za kulturní památku podle § 3 zákona o státní památkové péči má významné právní důsledky i do roviny soukromoprávní, představované vlastnickým právem. Vlastník věci je již od okamžiku doručení vyrozumění o podání návrhu na její prohlášení za kulturní památku podle § 3 odst. 2 zákona o státní památkové péči, v mnohém omezen na výkon svých vlastnických práv v subjektivním smyslu, přičemž tato omezení jsou výraznější po vlastním prohlášení věci za kulturní památku a vlastníku podle § 9 a násl. zákona o státní památkové péči přibývají nové povinnosti. Je tedy zřejmé, že na základě rozhodnutí o prohlášení věci za kulturní památku dochází k významným zásahům do práv jejího vlastníka. I z tohoto důvodu je, při vyloučení aplikace obecných předpisů o správním řízení na proces podle § 3 zákona o státní památkové péči ve znění účinném do 17. 6. 2005, a při současné absenci jiné podrobné zákonné právní úpravy, třeba aplikovat mechanismus, který by umožnil jistou míru ochrany vlastníka, stanovil jeho procesní práva a procesní povinnosti rozhodujícího správního orgánu. Řešení tohoto problému stanovila judikatura, když podle právního názoru obsaženém v rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 8. 2001, č. j. 7 A 13/99 - 28, publikovaný pod č. 893/2001 v Soudní judikatuře ve věcech správních, platí, že *i když ustanovení § 44 zákona o státní památkové péči vylučuje pro řízení o prohlašování věci za kulturní památky užití správního řádu, musí správní orgán v takovém*

řízení dbát základních zásad správního řízení. K obdobným závěrům dospěl též Vrchní soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 28. 8. 1998, č. j. 7 A 54/97 - 20. Podle nich platí, že i při výslovném vyloučení aplikace správního řádu se mají aplikovat zásady a obecná pravidla správního řízení. Mezi ně bezesporu náleží i § 47 zákona č. 71/1976 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (s účinností od 1. 1. 2006 zrušen a nahrazen zákonem č. 500/2004 Sb., správním řádem – pozn. soudu), který klade minimální požadavky na to, jak by mělo vypadat po stránce obsahové a formální správní rozhodnutí.

Proto, i kdyby nedošlo ke zrušení části ustanovení § 44 zákona o státní památkové péči a trvalo by nadále podle Nejvyššího správního soudu protiústavní vyloučení obecných předpisů o správním řízení na proces rozhodování o prohlašování věcí za kulturní památky, správní orgány by byly povinny, s ohledem na výše uvedenou judikaturu, správní řád v rovině základních zásad a pravidel správního řízení a některých jeho základních ustanovení stejně aplikovat.

Nejvyšší správní soud dodává, že za účinnosti nového správního řádu, zákona č. 500/2004 Sb., je problematika jeho výslovného vyloučení při správním řízení řešena v jeho § 177 odst. 1. Podle tohoto ustanovení může zvláštní zákon vyloučit užití správního řádu, nicméně musí sám obsahovat právní úpravu odpovídající základním zásadám činnosti správních orgánů podle § 2 až 8 správního řádu. V opačném případě, tedy pokud zvláštní zákon vyloučí použití správního řádu, aniž obsahuje úpravu odpovídající základním zásadám činnosti správních orgánů, se tyto základní zásady činnosti správních orgánů použijí vždy, čímž je dán jejich univerzální dosah.

Nejvyšší správní soud dospěl ze všech shora uvedených důvodů k závěru, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. není dán, a proto kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobci ad a) a b) měli ve věci plný úspěch, a proto jim vůči žalovanému přiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, které důvodně vynaložili.

Nejvyšší správní soud přiznal úspěšným žalobcům ad a) a b) odměnu advokáta ve výši 2100 Kč podle § 7 a § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, za sepsání vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 26. 5. 2006. Vzhledem k tomu, že zástupce zastupuje dva žalobce – ad a) a b), Nejvyšší správní soud podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu nejprve upravil příslušným způsobem odměnu advokáta, když ji snížil o 20 %, tj. o 420 Kč, přičemž odměna advokáta takto činí 1680 Kč za každého žalobce, celkem tedy odměna advokáta za dva zastupované žalobce činí 3360 Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu soud rovněž přiznal paušální náhradu hotových výdajů ve výši 2 x 300 Kč, celkem tedy 3960 Kč.

Co se týče převzetí a přípravy zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu, Nejvyšší správní soud vzal především zřetel na skutečnost, že se jedná o zastoupení advokátem, který žalobce ad a) a b) zastupoval v dané věci již v řízení před soudem prvního stupně.

Protože zástupce žalobců ad a) a b) – advokát - je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“), což soudu doložil, zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající DPH, kterou je advokát povinen odvést z odměny za zastupování a náhrad hotových výdajů podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 35 odst. 8 s. ř. s. Částka DPH vypočtená podle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 752,40 Kč. Zástupci žalobců ad a) a b) se tedy přiznávají náhrady nákladů řízení o kasační stížnosti v celkové výši 4712,40 Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. října 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

